

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 232/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudíťa a Libora Duřu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ██████████ ██████████,

██████████ zastúpeného BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, IČO 36 833 533, konajúcou prostredníctvom prokuristu a advokáta Mgr. Michala Bizoňa, LL.M., proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 327/2018 zo 17. decembra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 228/2020 z 30. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. marca 2023 a doplnenou podaním doručенým 29. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a napadnutým uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom Okresným súdom Piešťany (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 338/2012 v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa v konaní proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky domáhal náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Svoj nárok odôvodnil tým, že 3. septembra 2004 bol bez svojho vedomia vymazaný

ako spoločník a konateľ obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“). Žalobca bol v čase rozhodovania okresného súdu jediným spoločníkom a konateľom [REDAKOVANÉ]

3. Okresný súd žalobu rozsudkom č. k. 5 C 338/2012 zo 14. mája 2018 zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa. Predmetom konania bol nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím Okresného súdu Prešov č. k. 1Re 587/2004 z 3. septembra 2004, ktorým bolo vyhovené návrhu [REDAKOVANÉ] na zápis zmeny údajov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v časti zmeny osoby spoločníka a konateľa obchodnej spoločnosti a bol vykonaný zápis zmeny údajov tak, že [REDAKOVANÉ] bol zapísaný do obchodného registra ako jediný spoločník a konateľ [REDAKOVANÉ]. V žalobe sťažovateľ dôvodil, že [REDAKOVANÉ] pripravil plán výmazu žalobcu z funkcie jediného konateľa a spoločníka obchodnej spoločnosti na účely postupného scudzenia majetku [REDAKOVANÉ]. Okresný súd posúdil nárok na náhradu škody a ušlého zisku ako nárok vyplývajúci zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. patrí právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím účastníkovi konania, ktorému táto škoda v dôsledku takéhoto rozhodnutia vznikla. Žalobca nebol účastníkom predmetného konania o zápis zmeny údajov zapísaných v obchodnom registri, keďže účastníkom registrového konania je zapisovaná obchodná spoločnosť. Okrem toho akcentoval, že prípadná škoda by mohla vzniknúť [REDAKOVANÉ], a nie žalobcovi ako konateľovi a spoločníkovi tejto obchodnej spoločnosti, t. j. ako fyzickej osobe. V súdnej veci žalobca podal žalobu ako fyzická osoba s tým, že škoda bola spôsobená právnickej osobe. Dospel tak k záveru, že sťažovateľ ako žalobca a fyzická osoba nie je nositeľom tvrdeného práva na určité plnenie voči označenému žalovanému. Napokon poznamenal, že žalobca sa domáha náhrady škody v sume 2 364 684,45 eur proti [REDAKOVANÉ] v trestnom konaní.

4. Na odvolanie bol rozsudok okresného súdu zo 14. mája 2018 potvrdený ako vecne správny napadnutým rozsudkom krajského súdu. Podľa krajského súdu okresný súd dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil prvoinštančný rozsudok, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil. Na zdôraznenie správnosti k námietke žalobcu, že je aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku, keď obchodný podiel je majetkom žalobcu a len jemu patrí nárok na podiel na zisku obchodnej spoločnosti, uviedol, že definičným znakom právnickej osoby je jej majetková samostatnosť. Právnické osoby tak majú vlastný majetok odlišný od majetku svojich spoločníkov a len vo vzťahu k svojmu majetku nesú samostatnú majetkovú zodpovednosť v právnych vzťahoch, do ktorých vstupujú. Spoločníci obchodných spoločností tak nie sú vlastníkami či podielovými spoluvlastníkmi majetku obchodnej spoločnosti. Majetkové práva spoločníka spočívajú spravidla v podiele na dosiahnutom zisku obchodnej spoločnosti a v možnosti prevodu obchodného podielu. Majetok obchodnej spoločnosti je vo vzťahu aj k jedinému spoločníkovi tejto obchodnej spoločnosti majetkom cudzím a vznik prípadnej škody na majetku obchodnej spoločnosti môže mať len nepriamy dopad na vznik majetkovej ujmy jedinému spoločníkovi.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktoré videl v tom, že odvolací súd sa nestotožnil s námietkou, že nezákonný výmaz žalobcu z obchodného registra bolo možné alternatívne posúdiť ako nesprávny úradný postup podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. a potom by sťažovateľ bol aktívne legitimovaný v danej veci, keďže toto právo zákon neobmedzuje len na účastníka konania, ale toto právo patrí každému, komu bola nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda. Zdôraznil, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým stavom vymedzeným v žalobe. Odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, podľa ktorej súd pozná právo (*iura novit curia*), keď rezignoval na žalobcom poukazované alternatívne právne posúdenie veci a nebral do úvahy § 9 zákona č. 514/2003 Z. z.

6. Dovolanie najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol z dôvodu, že otázka, ako ju formuloval sťažovateľ, nemala znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, čo zakladá neprípustnosť dovolania. V podstatnom zdôraznil, že vo veci konajúce súdy posúdili aktívnu vecnú legitimáciu sťažovateľa z dvoch pohľadov, a to či bol žalobca účastníkom registrového konania a či mu vznikla škoda (zaoberajúc sa tým, o koho majetok v danej veci išlo). Oba súdy dospeli k záveru, že aktívna vecná legitimácia žalobcu nie je daná z dôvodu, že žalobca nebol účastníkom registrového konania (a pri nezákonnom rozhodnutí sa náhrady škody môže domáhať len účastník konania), a jednak z dôvodu, že žalobcovi nevznikla škoda, pretože táto vznikla obchodnej spoločnosti (posudzujúc majetkovú sféru spoločnosti vo vzťahu k jedinému spoločníkovi a konateľovi spoločnosti so záverom o nemožnosti stotožňovania obchodnej spoločnosti s osobou jej spoločníka či konateľa a nemožnosti stotožňovania majetku patriaceho obchodnej spoločnosti s majetkom patriacim spoločníkovi alebo konateľovi).

7. Najvyšší súd konštatoval, že dovolateľ v dovolaní spochybnil správnosť záveru odvolacieho súdu len z jedného pohľadu, a to z pohľadu aktívnej vecnej legitimácie, resp. záveru o tom, či v danej veci mohol žalobca podať žalobu ako každý, komu vznikla škoda. t. j. nielen ako účastník registrového konania, a to v dôsledku nesprávneho úradného postupu s tým, že súdy mali vec posudzovať aj z tohto hľadiska. Zdôraznil, že samotný záver o tom, že žalobca je alebo nie je subjektom, ktorému škoda vznikla, by pritom sám osebe obstál ako dôvod na zamietnutie žaloby, pričom v tomto smere dovolateľ rozhodnutie odvolacieho súdu nenamietal. Ak chcel žalobca dosiahnuť úspech v rámci dovolacieho konania, musel by relevantne spochybniť správnosť záveru o aktívnej vecnej legitimácii z oboch už uvádzaných pohľadov. Akademická povaha otázky bez možnosti ovplyvnenia tou či onou možnou odpoveďou na ňu aj výsledok konania v tejto veci spôsobovala, že nemohla byť naplnená tá požiadavka zákona, že tu ide o otázku, od ktorej vyriešenia (len od nej) záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ tvrdí, že účastníkom registrového konania nebol, keďže sa ho to netýkalo, keďže zmyslom a účelom tohto konania nie je riešiť spor. V odvolaní sťažovateľ namietal, že nezákonný výmaz je možné alternatívne právne posúdiť ako nesprávny úradný postup

podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže právo na náhradu škody má každý, komu bola spôsobená škoda.

9. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za protirečivé, keď tvrdí, že nešlo o otázku, na ktorej vyriešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie, a vzápätí dodáva, že správnosť záveru odvolacieho súdu v dovolaní spochybnil len z jedného pohľadu. Podľa sťažovateľa sa dôvody zamietnutia žaloby v rozhodnutí súdu prvej inštancie prelínajú, pričom sťažovateľ uvedené nevníma tak, že by išlo o izolované pohľady.

10. Konštatovanie najvyššieho súdu, že nastolená dovolacia otázka je iba akademická, považuje sťažovateľ za svojvoľné a arbitrárne, pričom interpretácia prípustnosti dovolania je formalistická a nesprávna.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je ústavná neudržateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bola sťažovateľom podaná žaloba zamietnutá pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, ako aj rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu:

13. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

14. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom atakoval rozhodnutie odvolacieho súdu pre porušenie zásady *iura novit curia* (ktoré namieta aj v konaní o ústavnej sťažnosti) a v tomto kontexte namietol prípustnosť a dôvodnosť dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP – odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Uplatňujúc princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

15. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd v súvislosti s východiskami rozhodovania vo veci ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

16. Právo na spravodlivé súdne konanie sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017).

17. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020).

18. Vzhľadom na už uvedené ambíciou ústavného súdu nie je hodnotiť, či sťažovateľom uplatnené námietky zakladajú prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, čo by bolo neprípustným zásahom do rozhodovacej autonómie dovolacieho súdu v otázke posudzovania prípustnosti dovolania (m. m. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). Úlohou ústavného súdu je posúdiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

19. V súlade s už ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu v kontexte dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania nevyhnutná existencia takej právnej otázky, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na ktorej vyriešení nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorej vyriešenie nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska príslušného ustanovenia (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 200/2018 zo 17. januára 2019).

20. Z podstatných častí dovolacieho rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd založil svoje rozhodnutie na premise, podľa ktorej by posúdenie právnej otázky, ako ju formuloval sťažovateľ, malo len akademický charakter. Sťažovateľ popiera uvedený záver, keď namieta svojvoľnosť, ako aj formálnosť posúdenia prípustnosti dovolania. Podľa názoru ústavného súdu celkom neopodstatnene.

21. Súčasťou už stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je tvrdenie o tom, že ústava nechráni práva teoretické a iluzórne, ale chráni práva konkrétne, vykonateľné, realizovateľné a efektívne (PL. ÚS 25/01, I. ÚS 5/02, PL. ÚS 111/2011), s čím je spojená aj potreba zohľadňovania reálneho dosahu zvoleného prostriedku ochrany práv na právne postavenie konkrétneho účastníka konania. Uvedený koncept preto nachádza svoje uplatnenie aj v konaní o ústavnej sťažnosti a spája v sebe nevyhnutnosť zohľadňovania reálnej ujmy na právach účastníka konania, a tým aj reálnej možnosti reparácie takejto ujmy, a to v záujme vyhnúť sa vydaniu takého rozhodnutia, ktoré by malo výlučne akademický charakter (II. ÚS 671/2017).

22. Ochrana konkrétnych, vykonateľných, realizovateľných a efektívnych práv sa netýka výlučne len konania pred ústavným súdom, ale je uplatniteľná v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom vrátane konania dovolacieho. Záver o prípustnosti dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia si, ako to už bolo zdôraznené, vyžaduje existenciu právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľ predstrel právnu otázku, ktorá smerovala k povinnosti všeobecného súdu posúdiť nároky žalobcu ako vyplývajúce z nesprávneho úradného postupu (§ 9 zákona č. 514/2003 Z. z.), keďže podľa sťažovateľa citované ustanovenie nelimituje možnosť domáhať sa náhrady škody iba účastníkovi konania, ale komukoľvek.

23. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ako aj nezákonným rozhodnutím je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými sú nesprávny úradný postup, resp. nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Domáhať sa náhrady škody bez ohľadu na to, či ide o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, sa môže len ten, komu škoda takýmto spôsobom vznikla. V prípade uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je ďalšou zákonnou podmienkou vyplývajúcou z § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účastníctvo toho, kto si uplatňuje nárok na náhradu škody v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Z rozhodnutí prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu, ktoré predstavujú z hľadiska predmetu konania jeden celok, vyplýva, že tieto posúdili nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ako to prezentuje v napadnutom uznesení aj najvyšší súd, z dôvodu nenaplnenia podmienky vyplývajúcej z § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže žalobca nebol účastníkom konania, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, ako aj z dôvodu že škoda mohla za opísaného skutkového stavu vzniknúť len obchodnej spoločnosti (██████████), a nie žalobcovi ako fyzickej osobe (body 3 a 4 tohto uznesenia).

24. Za tohto stavu preto ani prípadná prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v otázke týkajúcej sa povinnosti všeobecného súdu alternatívne posúdiť nezákonný výmaz žalobcu ako spoločníka a konateľa obchodnej spoločnosti ako nesprávny úradný postup by nemohla mať reálny dosah na právne postavenie žalobcu v následnom konaní. Zákon v prípade

existencie nesprávneho úradného postupu nelimituje možnosť domáhať sa náhrady škody iba pre účastníka konania, ale toto právo má každý, komu bola nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda. Vznik škody žalobcovi ako fyzickej osobe však bol zo strany okresného súdu, ako aj krajského súdu vylúčený. Keďže podľa názoru okresného súdu a krajského súdu žalobcovi ako fyzickej osobe nemohla byť spôsobená škoda, keďže tá mohla byť spôsobená len obchodnej spoločnosti, pričom tento záver a právne posúdenie veci sťažovateľ ako dovolateľ neatakoval, potom je posúdenie veci dovolacím súdom so záverom o akademickom charaktere právnej otázky o alternatívnom posúdení výmazu z obchodného registra ako nesprávnom úradnom postupe ústavne udržateľný.

25. Záver vo veci konajúcich súdov o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie je nevyhnutné vnímať v rámci oboch posúdení, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby, t. j. jednak z pohľadu neúčastníctva žalobcu v príslušnom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, ako aj z pohľadu nemožnosti vzniku škody žalobcovi ako fyzickej osobe. Prípadný záver o prípustnosti a dôvodnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu, že všeobecné súdy aplikáciou zásady *iura novit curia* neposúdili výmaz spoločníka a konateľa ako nesprávny úradný postup, by sťažovateľovi neprinesol žiadnu možnosť reálneho vplyvu na posúdenie jeho vecnej aktívnej legitímácie z (druhého) pohľadu, a to z pohľadu, komu škoda vznikla. Úspešným v rámci dovolacieho konania tak mohol byť sťažovateľ len tak, ako to správne poznamenáva aj dovolací súd, v prípade súčasného atakovania oboch posúdení nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Sťažovateľ pritom záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu, že mu ako fyzickej osobe škoda vzniknúť nemohla, v dovolacom konaní neatakujú, hoci tak urobiť mal a mohol. Len týmto spôsobom by existovala reálna možnosť zvrátiť záver všeobecných súdov o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie z oboch pohľadov. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ tak urobil v odvolaní, keď namietol (aj) záver okresného súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie z pohľadu toho, ktorému subjektu škoda vznikla, tvrdením, že on vlastní majetok – obchodný podiel a jedine on je aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku, a nie obchodná spoločnosť, keďže obchodný podiel v obchodnej spoločnosti je majetkom žalobcu (bod 6 napadnutého rozsudku krajského súdu a argumentácia krajského súdu k jeho odvolacej námietke uvedená v bode 4 tohto uznesenia). Sťažovateľovi ako dovolateľovi nič nebránilo v tom, aby relevantné argumenty predostrel aj v dovolacom konaní.

26. S prihliadnutím na všetky už uvádzané skutočnosti je ústavný súd názoru, že záver najvyššieho súdu o tom, že sťažovateľom formulovaná právna otázka atakujúca posúdenie aktívnej vecnej legitímácie len z jedného pohľadu bez previazanosti na posúdenie aktívnej vecnej legitímácie z pohľadu toho, či žalobca bol subjektom, ktorému mohla vzniknúť škoda, má akademický charakter bez možnosti ovplyvnenia výsledku konania v tejto veci, je ústavne udržateľný. Za týchto okolností je ústavne udržateľný aj záver o tom, že nebola splnená požiadavka, aby išlo o otázku, od ktorej vyriešenia (výlučne) záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto nie je ani protirečivé, keď sa v ňom tvrdí, že v konkrétnych okolnostiach veci nešlo o otázku (atakujúcu len jeden pohľad), na ktorej vyriešení by odvolací súd (výlučne) založil svoje rozhodnutie.

27. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd, prihliadajúc na čiastkové závery, hodnotí námietky sťažovateľa o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru

napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu